

ключовете на свети Петра, да се кланят на папата, да приемат чужди обичаи и обреди, да се кръстят на друга вяра? Пречиста наша владчице, помогни ми, научи ме... За доброто на държавата

Но държавните наредби са тленна измама, славата на войската е бес^овско вълшебство, а вярата е една и вечна... Няма ли с това да разколебаем и малката искрица почит, която ^{наборът} ~~храня~~ ^с към църквата и клира? Няма ли с това да го хвърлим ~~вами~~ ^с в лапите на трижпроклетата ерес? — *продължи ~~на себе си~~ и изгави своите мисли болният*

Внезапно лицето на царя се разведри. Направи знак на другите да излязат.

- Защо терзаеш душата си, светиня ти? Да не би да смяташ, че ако се подчини на папата, това ще трае вечно? Или, че народът ще бъде длъжен да приеме католишките обичаи? Как не! Важното е да се мине моста, важното е да получим това, което ни е днес нужно. Разбра ли ме? А за после, никой не знае какво ще стане после... Но нека си остане между нас. - Той леко се озърна. - Веднъж да се разправем с венгрите, да утвърдим царството си, да видим какво ще стане с кръстеносците... А после... после е лесно - той остро се изсмя.

Архиепископът го изгледа втренчено и леко просветление трепна по лицето му.

- Разбрахме ли се, светиня ти?

Василий кимна с глава и не отвърна.

Тежът товар ²⁰ олекна от душата на царя. Дългата мълчалива борба с архиепископа ~~гризеше сърцето му~~ като зла болест и го изпълваше с хиляди съмнения, тъги и разкаяния. Сега, след като получи вече съгласието му - пътят на бъдещите му действия се очертаваше пред него чист и ведър като лятно утро. Душата му беше ясна. Оставаше само да изпита коравостта на волята си и трайността на дерзанието си.

А в тях Калоян беше сигурен.